

Alyson Noël

Næsten 19

På dansk ved Randi Bjerre Høfring

Alvilda

1

FEM BERØMTHEDER, SOM JEG PÅ STEDET VILLE GÅ I SENG MED

1. Richard Branson
2. Tobey Maguire
3. Edward Norton
4. Jake Gyllenhaal (er det rigtigt stavet?)
5. Ham fyren med det mørke hår og solbriller, som jeg så på Java Daze-caféen dengang sammen med M, og som jeg ved er berømt. Jeg kan bare ikke huske, hvad jeg har set ham i.

Okay, måske er min liste ikke den samme som din. Du tænker nok: "Hvad er det med alle de gamle fyre?" eller "Richard hvem?" eller "hvad med Justin Timberlake?" eller måske bare: "*ydrk!*" Nå, men teknisk set er jeg jomfru, så hele listen er på en måde alligevel hypotetisk. Min bedste ven, M, synes, at det med Richard Branson er virkelig

langt ude. Hun synes, at jeg er besat af ældre mænd og insisterer på, at jeg er blevet helt freudiansk, siden min far forlod os. Personligt synes jeg, at M går lidt for meget op i sin psykologiundervisning.

Mine forældre blev skilt, da jeg var 12. Jeg vidste, at det var slut, da min far mumlede noget om at skulle finde sig selv, da han gik. Det var fuldstændig ligesom Burt Reynolds i *Boogie Nights*. Jeg ville ønske, at jeg kunne sige, at jeg savner ham vildt meget, men jeg var faktisk slet ikke ked af, at han forlod os. Det er fem år siden, og nu hvor jeg er 17 et halvt, kan jeg helt ærligt sige, at den eneste rigtige forskel er, at vi nu om dage ikke har så mange penge, hvor vi før havde råd til alt muligt. Seriøst, det er den eneste forskel. Nogle gange er det virkelig surt, men som regel er det det hele værd. Jeg mener – der er ikke længere nogen, som råber og skriger midt om natten. Der er bare ikke noget værre end at bo i et hus, hvor folk råber op.

Jeg kan ikke huske ret meget, fra da jeg var lille. Det var nok bare en helt almindelig californisk barndom. Altså, nogle dage fik jeg skældud, og andre dage stod den på ture i rutsjebanen i Disneyland. Jeg ville bare gå i skole, være sammen med mine venner, ride på min hest, spise dessert og være sent oppe. Det var mine mål. Da der senere var gået et par år, og jeg var blevet lidt ældre, begravede jeg mig bare dybt under dynen, når råberiet begyndte. Min søster påstår hårdnakket, at vi engang havde det virkelig godt. At vi var virkelig lykkelige, ligesom på Nickelodeon-kanalen. Men det kan jeg ikke huske. Hun er otte år ældre end jeg, så det var nok, før jeg blev født. Jeg er altid gået

rimelig meget ud fra, at jeg er resultatet af forsoningssex efter et skænderi.

Det er ikke så slemt, at ens forældre er skilt – når man vokser i Orange County gør det bare en normal. Næsten alles forældre er gået fra hinanden, og de, som ikke er, er totalt meget lige på nippet til at gøre det. Folk heromkring lever i en tilstand af evig ungdom. De fleste af mine venners mødre går til yoga og tømmer deres døtres skabe for at finde cool tøj at tage på, og deres fædre kigger lidt for meget på os, når vi svømmer rundt i poolen. Det er som en vedvarende midtvejskrise, og forældrene er som teenagere, der gerne må blive ude hele natten, men med kreditkort. Californien er som en high school, der aldrig ender. No kidding.

Nå, men for at vende tilbage til min “Branson-ting”, så er det ikke problematisk, som M påstår. Jeg er ikke besat af fædre. Jeg kan bare rigtig godt lide ham, jeg beundrer ham, og, ja, jeg synes, at han er sexet. Altså, hvem skulle man ellers have med på listen? ‘N Sync? The Backstreet Boys? Niks, sorry, men jeg kan bare ikke med det der forhåndsdesignede, fokusgruppe, lavet til teenagere-pis. De der fyre er ligesom vakuumpakkede plasticdukker med et Mattel-stempel på røven. Jeg bilder mig ind, at jeg har udviklet en mere moden, forfinet smag, men M påstår hårdnakket, at jeg har et faderkompleks.

Det begyndte alt sammen en dag sidste år, da M og jeg var inde i en genbrugsbutik i Los Feliz (det er i Los Angeles). M var i gang med at klemme sig ned i et par gamle, slidte Levi’s i prøverummet, og jeg prøvede bare at underholde mig selv, da jeg bemærkede en bog med titlen

Losing My Virginity, der lå fremme på et rædselsfuldt, grønt sofabord. Jeg troede først, at det var sådan en erotisk roman, så jeg kastede mig over den og begyndte at læse. Men halvvejs inde i første kapitel, gik det op for mig, at det bare var en snydetitel. Det var i virkeligheden Richard Bransons selvbiografi, hvor han selvfølgelig også skrev om sit forretningsimperium, Virgin.

Det er ikke, fordi jeg aldrig havde hørt om ham før, for jeg tror, at han var med i et afsnit af *Venner* eller sådan noget, men før jeg stødte på den bog, havde jeg nok bare aldrig rigtig tænkt særlig meget over ham. Nå, men M endte med ikke at købe bukserne, men jeg købte bogen og læste den færdig på en aften eller to. Man kan vel egentlig sige, at jeg er sådan en slags Branson-ekspert nu. Man kan formentlig spørge mig om hvad som helst vedrørende Virgin Records eller Virgin Airlines, og så ville jeg kunne svare på det. Jeg ved godt, at det er lidt mærkeligt, men jeg kan ikke gøre for det – han er bare *så cool!* Altså, han var totalt dårlig i skolen (ligesom mig), så han droppede ud og blev iværksætter. Men selv om han er god for flere milliarder dollars nu, så er han ikke bare en eller anden kedelig forretningsmand, der er arbejdsnarkoman. Når han ikke har travlt med at styre Virgin-imperiet, flyver han verden rundt i varmluftballon eller hænger ud på sin *helt egen* Virgin Island sammen med alle sine rockstjernevenner! Og han holder tjek på det hele ved at lave lister hver dag (også ligesom mig), og han er totalt lækker! (Ja, altså af en ældre mand at være).

Men jeg må lige sige endnu en ting om Richard Branson, før jeg glemmer det: Jeg vil gerne slå helt fast, at jeg ikke

er vild med ham, fordi han er en af de rigeste og mest berømte mænd i England. Så overfladisk er jeg faktisk ikke. Jeg er vild med ham, fordi han har modet, friheden og fantasien til at gøre, fucking lige hvad han vil, og det synes jeg bare er utroligt sexet. Sikkert fordi jeg nogle gange føler mig så fanget.

Så jeg dagdrømmer, og jeg vil godt indrømme, at det nogle gange kan være et problem. Jeg har svært ved at koncentrere mig om kedelige ting som økonomi og alle de andre fag, man skal have på sidste år. Før i tiden troede jeg, at det betød, at jeg havde ADHD. Jeg var seriøst nervøs for det i et halvt års tid. Så en dag tog jeg mig endelig sammen og fik en tid hos vores skolevejleder. Efter at jeg havde været igennem det helt store prøveapparat, hvor jeg blandt andet skulle tegne inden for cirkler med en blyant, sagde hun til mig, at jeg er helt okay. Jeg har bare utrolig lidt selvdisciplin, ikke andet. Hun sagde også til mig, at det er højst tænkeligt, at jeg aldrig vil blive til noget, hvis ikke jeg begynder at klare mig bedre i skolen. Men hul i det – jeg var bare lettet over, at jeg ikke fik en recept på Ritalin med hjem.

En af mine yndlingsfantasier er om mig og Richard Branson i Paris. At jeg aldrig har været i Frankrig, betyder ikke, at jeg ikke kan forestille mig, hvordan det ville være. Så nogle gange sidder jeg i en virkelig lang, kedelig historietime og stirrer på tavlen, så min lærer tror, at jeg hører efter. Jeg nikker endda fra tid til anden og noterer et eller andet, som om jeg rent faktisk suger viden til mig, men hvad jeg i virkeligheden gør, er at forestille mig, at jeg er på Virgin Megastore-caféen i Paris.

Jeg sidder ved et lille bord bagerst i caféen, og jeg har en sindssygt sexet lille, sort kjole på, højhælede sandaler med tynde remme og sorte Gucci-solbriller, som er fuldstændig “de rigueur” i Paris. Jeg sipper yndefuldt champagne af et glas, nipper til en lakseburger og læser Paris Match, da Richard Branson kommer ind. Jeg ser op, vores blikke mødes ...

Men i virkeligheden er jeg så langt fra Paris, som man kan være. Jeg er i skole, hvor jeg står foran mit brækgrønne skab, og om præcis tre minutter skal jeg mødes med min mor og min skolevejleder, mrs. Gross (det hedder hun faktisk!), og spise frokost. For mrs. Gross vil gerne have, at vi mødes alle tre for at snakke om mine “akademiske mål”, som hun formulerede det, og jeg spekulerer på, om jeg skal fortælle hende, at jeg ikke rigtig har nogen.

Nå, men min mor er rimelig utilfreds med at have været nødt til at tage fri fra arbejde, fordi jeg har fucket op, og det ved jeg, fordi hun ikke engang vil have, at jeg mødes med hende på parkeringspladsen og følger hende hen til kontoret. Da jeg i morges tog af sted i skole, sendte hun mig bare det der blik, som siger, at hun er “lige på nippet” til at give op med hensyn til mig, og sagde: “Vi ses på kontoret klokken 12, Alex.” Så tog hun sin kaffekop og lod blikket hvile på en af mine tidligere fadæser – en falmet, rød cirkel midt på køkkenbordet, der er resultatet af en væltet flaske Revlon Cherries in the Snow-neglelak.

Jeg smækker mit skab og sætter kurs mod administrationskontorerne, og da jeg kommer forbi elevparkeringen overvejer jeg et øjeblik at stikke af, selv om det ikke rigtig er en mulighed. Så jeg siger til mig selv, at jeg bare går ind,

sætter mig ned, lader de voksne snakke, nikker meget, for det lægger de altid mere i, end der egentlig er, og så er det hele hurtigt overstået.

På vej ind i bygningen får jeg øje på min mor, men jeg skæver bare nervøst til hende og følger efter hende indenfor. Vi smiler ikke eller giver hinanden et kram eller så meget som siger hej, for jeg skal jo ikke ligefrem have en flidspræmie eller noget.

Da vi kommer ind på kontoret, står jeg der bare og er helt nervøs, mens min mor og vejlederen giver hånd og præsenterer sig for hinanden. Mrs. Gross siger hej og gør tegn mod to stole, der står over for hendes skrivebord. Og mens jeg sætter mig og kigger mig omkring, giver jeg mig selv en mental opsang for at have ladet det komme så vidt.

Det er et helt almindeligt skoleadministrationskontor – en halvsløj plante i hjørnet, universitetsdiplomer i skinnende gulddrammer på væggen og det uundgåelige skrivebord i imiteret valnøddetræ med et billede af, hvad der ser ud til at være en glad, om end besynderligt opstillet familie.

Mrs. Gross går hen til et arkivskab og lader behændigt fingrene løbe hen over adskillelige mapper, indtil hun kommer til en stor, overfyldt en, som hun tager op med begge hænder og placerer tungt på skrivebordet. Mit navn står på den, og den ligger massiv og truende mellem os. Og jeg kan ikke lade være med at stirre på den, mens jeg spekulerer på, hvad i alverden jeg kan have bedrevet indtil nu, som kan fylde en mappe på den måde. Jeg mener: Jeg har altid betragtet mig selv og mit skoleforløb som rimelig gennemsnitligt.

Hun begynder at bladre igennem den og giver os en kort orientering om, hvad jeg har præsteret i skolen, og det føles som det øjeblik, lige før man dør, hvor hele ens liv passerer revy. I begyndelsen er alt godt.

“Jamen, som jeg er sikker på, at I ved,” siger hun og lader lysviolette negle arbejde sig gennem papirlagene, “holdt Alex et virkelig flot karakterniveau, selv med et krævende skema med undervisning på højniveau, hvilket jo virkelig forbedrer chancerne for at komme ind på et godt college, og adskillige frivillige aktiviteter såsom at være næstformand for 9.-klasseleverne, formand for 10.-klasserne, aktiv i festkomiteen, medlem af franskklubben ...

Bla, bla, bla – jeg kan knap nok genkende mig selv i den lille stræber, som hun ævler løs om.

“Men på det seneste,” siger hun, “har jeg bemærket en bekymrende udvikling.”

Min mor læner sig frem, men jeg sidder bare sammenkrøllet i min stol og ser på mrs. Gross’ fornuftige sko, der stikker frem under bordet.

“Alex’ karakterer er på vej nedad i et alarmerende tempo. I løbet af tredje år faldt hun fra A’er til C’er. Sidste semester fik hun C’er og D’er, og jeg er bange for, at hendes nuværende halvårsprøver er meget, meget værre.” Hun bladrer hurtigt gennem nogle papirer og ryster på hovedet. “Og så vidt jeg er orienteret, deltager hun i øjeblikket ikke i nogen frivillige aktiviteter her på skolen.” Hun tager brillerne af og gnider sig på næseryggen, hvor de har efterladt et lyserødt mærke. Så tager hun dem på igen og fortsætter. “På grund af det voldsomme fald i karaktergenemsnit, hendes manglende engagement i skoleaktiviteter

og hendes bekymrende fravær, er Alex ikke længere kvalificeret til nogen af de stipendier, som hun har ansøgt om.” Hun kigger skiftevis på min mor og mig for at se, om vi forstår situationens alvor. Jeg synker endnu længere ned i stolen, og jeg kan mærke, at min mor nægter at se på mig.

“Men hun klarede sig så godt! Hvorfor er jeg ikke blevet orienteret om det her noget før?” spørger min mor og lægger dermed ansvaret over på skolen, selv om hun faktisk ikke har bedt om at se min karakterbog i langt over et år.

Mrs. Gross rømmer sig og siger: “Jo, altså – eftersom karakterbøgerne bliver sendt hjem til forældrene hvert kvartal, antog jeg, at du var bekendt med Alex’ karakterer.” Derpå trommer hun med fingrene på en stak papirer, og nu er det min mor, der begynder at vride sig.

“Jeg er bange for, at Alex risikerer at sætte alt, som hun tidligere har opnået, på spil,” siger mrs. Gross, mens hun retter på papirerne i min mappe. “I må forstå, at de første to et halvt år ikke er nok. Det er helt afgørende, at hun igen begynder at klare sig godt i diverse fag. Et stipendium kan ikke komme på tale. College vil heller ikke kunne komme på tale, hvis ikke vi med øjeblikkelig virkning kan se forbedringer i hendes karakterer.” Hun tøver, ser mig så direkte i øjnene og siger: “Jeg er bange for, at hvis dine karakterer fortsætter med at falde på den her måde, risikerer du, at du ikke består den afsluttende eksamen og dermed ikke bliver færdig sammen med din årgang.”

Jeg kan mærke, at de begge to ser på mig nu og venter på en reaktion. Men jeg lægger bare armene stramt om livet og gør mig selv mindre og mindre synlig. Selv om jeg hørte, hvad mrs. Gross sagde, bliver jeg bare ved med at

stirre ned i gulvet. Jeg nægter at reagere, for det kan bare overhovedet ikke være rigtigt. Hun prøver totalt meget at gøre mig bange, og det skal hun ikke få held med.

Jeg hører mrs. Gross trække vejret dybt ind og sige: "Jeg ved ikke rigtig, hvordan jeg skal sige det, og jeg ønsker ikke at overskride mine beføjelser her, men Alex' adfærdsmønstre, med de faldende karakterer og manglen på interesse for skoleaktiviteter, ja, det tyder alt sammen på stofmisbrug."

"Men jeg har aldrig taget stoffer!" råber jeg og glemmer, at jeg havde lovet mig selv, at jeg bare ville sidde stille og roligt og vente på, at det var overstået. Jeg rejser mig og ser på mrs. Gross, og det ryger ud af mig: "Okay, måske er jeg ikke engageret, eller hvad du nu kalder det. Måske har jeg bare ladet stå til. Men jeg tager ikke stoffer, og det har jeg aldrig gjort! Jeg fatter ikke, at du lige sagde det!"

Jeg står foran hende, helt hektisk og fortvivlet, men hun ser bare roligt på mig, og så går det op for mig, at hun ikke tror på mig. At hun allerede har dannet sig en bestemt mening om mig. Hvordan skal jeg kunne forklare en iført-fornuftige-sko, stormagasin-portrætopstillende-familie, helt-efter-bogen-kærlig, midaldrende kvinde, at jeg ikke tager stoffer, fordi jeg for alt i verden ikke vil miste kontrollen. Fordi mit liv hænger så dårligt sammen, at der, hvis jeg mister kontrollen og ender i en ambulance eller på bagsædet af en politibil, ikke er nogen til komme og tage mig med tilbage til et sikkert sted. Min familie er hverken økonomisk eller følelsesmæssigt rustet til at klare den slags krisesituationer. Det eneste sikre sted, jeg har, er det, som jeg selv har skabt.

Jeg falder tilbage i stolen, lægger benene over kors og stirrer på en snavset plet på gulvet foran mig. Jeg begynder at samle mit lange, brune hår i en nervøs fletning.

“Mrs Gross,” begynder min mor, “jeg kan forsikre dig om, at Alex ikke har et stofmisbrug.” Der er en skarp kant i hendes stemme. Den samme kant, som min søster og jeg plejede at få ballade for (som i “sådan skal du ikke tale til mig, unge dame!”). “Men hvad hendes karakterer angår, så vil jeg holde bedre øje og sikre mig, at hun klarer sig bedre.” Så nikker hun og ser på sit ur og vipper utålmodigt med foden på det slidte flisegulv.

Mrs. Gross ser fra min mor til mig, læner sig så tilbage i stolen og sænker skuldrene på en måde, der viser, at hun er slået. Og jeg ville ønske, at jeg ikke havde set det, for det får mig til at føle mig endnu værre tilpas.

“Okay, Alex,” siger hun. “Jeg vil se en øjeblikkelig forbedring. Og lad mig endnu engang minde dig om, at det her er en meget afgørende tid, hvad college angår. Du bliver nødt til at tænke på din fremtid.”

Det eneste, jeg tænker på, er, at jeg vil *væk*. Så jeg nikker bare, for at hun skal tro, at jeg allerede er i gang med at rette ind i forhold til mit eget sørgelige selv, og følger efter min mor ud af kontoret.

Dagen synes at være lysere, end jeg husker, men det er måske, fordi alting på kontoret virkede så mørkt. Jeg går bag min mor, og i mine plateausko kæmper jeg for at følge med hendes klikkende hæle og hurtige tempo, og jeg håber, at hun vil standse op og vende sig om og sige noget til mig, noget positivt, for at vise, at vi stadig er okay.

Men da vi er halvvejs henne ved parkeringspladsen,

ringer det ind, og uden at vende sig om råber hun hen over skulderen: “Alex, gå ind til næste time. Du kan ikke tillade dig at komme for sent. Vi snakkes ved senere.”

Så jeg standser op og ser hende skære igennem flokken af elever, indtil jeg ikke længere kan se hende.

2

På vej til engelsktimen går det op for mig, at i dag er absolut sidste chance for at aflevere *Anna Karenina*-opgaven, som vi fik for præcis 18 dage siden. Og lad mig bare nøjes med at sige, at selv om Anna, Vronsky og det frembrusende tog alt sammen var ret cool at læse om, så følte jeg ikke rigtig for at skrive om det. Så det gjorde jeg ikke. Det er nok den slags, som har medført, at jeg endte på skolevejlederens kontor.

Og selv om mrs. Gross siger, at jeg har ødelagt mine chancer for at få et stipendium, så ved jeg bare, at der er no way, skolen kan lade mig dumpe. Ja, hvad så hvis jeg har fået en dårlig vane med at pjække fra bestemte timer. De har en hel mappe fyldt med alle de gode ting, jeg har lavet, og de kan ikke bare dumpe folk for at have fået et par C'er, enkelte D'er og en formodet mangel på engagement.

Jeg vil gå til engelsk, finde på en eller anden undskyldning for ikke at have lavet min *Anna K*-opgave og så bare sidde der og komme igennem det. Fuldstændig ligesom jeg gjorde på mrs. Gross' kontor (bortset fra det ene uheldige

udbrud). Så vil jeg gå hjem og skrive den åndssvage opgave i aften. Og når jeg er færdig med den, vil jeg ringe til min far og bede ham om at betale for college. Han betalte trods alt for min søsters college, og det er det mindste, han kan gøre for mig, eftersom han aldrig betaler børnebidrag.

Jeg er tre skridt fra døren, da M kommer løbende op på siden af mig og siger: "Cool outfit, Alex."

Jeg har gamle, falmede Levi's på, som jeg har dekoreret med maling og similisten, og de ligner fuldstændig dem, som de sælger i de trendy butikker for 200 dollars. Til dem har jeg et par otte centimeter høje plateausandaler på, som jeg dårlig nok kan gå i, en hvid tank top, der egentlig er til mindre drenge, og en vintage, pink kashmircardigan med et stort "A" broderet på. M og jeg går vildt meget op i tøj. Det er en hobby, som vi begge tager meget seriøst.

"Har du lavet opgaven?" Hun kigger ufravendt på mig, men jeg svarer ikke. Jeg kigger ikke engang på hende. Ingen grund til at indrømme, at jeg ikke har nogen opgave. "Årh fuck, det har du ikke!" Hun griber fat i min arm. "Shit, Alex! Hvad vil du gøre?"

Nogle gange fatter jeg ikke, at M er min allerbedste ven. Så svært er det vel heller ikke at bakke mig lidt op? Jeg stikker hende et stort smil og går hurtigt ind i klasselokalet foran hende, men jeg kan hele tiden mærke hendes dømmende øjne i nakken.

Da jeg går ind i lokalet, undgår jeg øjenkontakt og sætter mig ved mit strategisk udvalgte bord. M og jeg sidder ikke ved siden af hinanden. Hun kan godt lide at sidde i midten på forreste række, så hun kan række hånden op hele tiden og give rigtige svar. Jeg kan bedst lide at være et

sted bagerst i klassen, men ikke alt for langt bagude. Jeg har jo ikke ligefrem tænkt mig at gøre opmærksom på, at jeg helst vil flyve under radaren.

Rundt om mig samler alle nervøst papirer og spørger i sidste øjeblik efter hæftemaskinen. Og når jeg kigger mig omkring, går det op for mig, at der ikke er nogen af de andre, der vil blive udsat for den ydmygelse, det er at blive kaldt til en forældre/vejleder-samtale, for de er den slags typer, som laver alle deres lektier og får gode karakterer og virkelig er engagerede i Tolstojs brug af symboler.

Jeg sidder på min vakkelvorne stol, bøjet ind over bordet og stirrer på den graffiti, der er ridset ned i det. En eller anden har skåret "TABER", og jeg overvejer, om jeg skal tage det personligt. Jeg vil helst ikke lyde paranoid, men jeg kan ikke huske, at den var der i går.

Jeg kører pegefingeren hen over det, om og om igen, som om det på en eller anden måde vil viske det ud og gøre det mindre sandt, og da jeg kigger op, står Indsamler-Christine lige ud for mit bord. Så jeg kigger bare på hende, mens hun står der med tunge opgaver i armene og opfører sig, som om at den her lille skoleaktivitet vil komme på hendes CV eller sådan noget. Hun banker med en uhyggelig, blegrosa akrylnegl på opgavestakken og siger: "Vi mangler en enkelt opgave." Hun står der bare og venter. "Yup, vi mangler en enkelt opgave," siger jeg. Hun blinker ikke engang.

Jeg skæver op til hårbåndet, som hun har gået med, lige siden hun var gangduks i 4. klasse, og så ser jeg lige ind i hendes stikkende, små stræberøjne, men hun er umulig at skræmme, og den eneste måde at få hende til at gå på er

ved at give hende noget at samle ind. Så jeg stikker hånden ned i min falske Prada-taske, som min søster købte til mig i New York, og får fat på den novelle, som jeg arbejdede på hele aftenen. Den handler om en pige, som rejser til Paris og møder en ældre, engelsk forretningsmand. Den hedder "Holly Would". Da jeg rækker den til hende, får hun den ud af hånden på mig, gransker omhyggeligt mit håndskrevne makværk og smiler smørret. Jamen, hun er en total bitch.

Jeg sidder helt paralyseret og venter på, at mr. Sommers skal løbe opgaverne igennem for at se efter min, men i stedet for lægger han dem bare i en sjusket bunke på det fjerneste højre hjørne af skrivebordet, sætter en Mozart-cd på og begynder at tale om eksistentialisme. M rækker ivrigt hånden op, og da jeg ved, at jeg er sluppet med skrækken for i dag, slapper jeg af og retter mig lidt op. Men i aften, når han kommer hjem, tager han sine sutsko på og begynder at rette opgaver. Og i morgen vil han være klar over det.

"Hvad var det, du afleverede?" M kigger mistroisk på mig. "Og nu skal du ikke fortælle mig, at du rent faktisk afleverede en af dine Richard Branson-fantasihistorier i stedet for Tolstoj-opgaven!"

"Okay, så siger jeg ikke det." Vi var på vej hen mod elev-parkeringen.

"Hvor længe tror du, at du kan slippe af sted med det?" Hun kigger på mig med en blanding af bekymring og misbilligelse.

Jeg læner mig op ad hendes bil, sender hende et ligegyldigt blik og siger: "I hvert fald indtil i morgen."

“Du er for langt ude.” Hun ryster på hovedet og åbner bildøren. “Skal du arbejde i aften?”

Jeg tænker på, at jeg lovede mig selv, at jeg ville tage hjem og skrive opgaven og ringe til min far og begynde at lægge nogle planer for, hvad jeg skulle fremover. Men af en eller anden grund ryster jeg bare på hovedet og smiler for første gang i to timer.

“Fint, så lad os tage ind til byen.”

Vi sætter os ind i den lille, røde BMW Z3 cabriolet, som hendes forældre gav hende i sekstenårs fødselsdagsgave. Lysebrunt læderindtræk, instrumentbræt med smukt året træ, skinnede eger i hjulene: Jeg begærer den her bil, men jeg misunder hende den ikke. Vi kører taget ned, skruer op for anlægget og tager vores falske Gucci-solbriller (okay, M's er ægte) på og sætter kurs mod Los Angeles.